

ДЕБРА ЛЕВИ

КА КУЋИ ПЛИВАЈУЋИ

Уредник
Корана Боровић

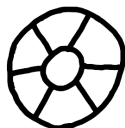
Наслов оријинала
Deborah Levy, *Swimming Home*

Copyright © 2011, Deborah Levy
All rights reserved

Copyright © ИК Прометеј, Нови Сад 2021.

ДЕБРА ЛЕВИ

Ка кући пливајући

У преводу
Горане Кукобат

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

За Сејди и Лејлу, увек њако граје

„Свакога јутра, у свакој породици, мушкарци, жене и деца причају једни другима о својим сновима, ако баш немају паметнија посла. Сви смо ми препуштени на милост и немилост својим сновима и дугујемо себи да њихову моћ преточимо у стање будности.“

La Révolution sur réaliste, бр. 1, децембар 1924.

ПРИМОРСКИ АЛПИ, ФРАНЦУСКА

Јул, 1994. године

Планински њуј. Поноћ

Када је Кити Финч скинула руку са волана и рекла му да га воли, није више знао да ли му прети или разговара са њим. Њена свилена хаљина јој је спадала са рамена када би се нагнула над волан. Зец је претрчавао пут и она је нагло колима скренула са пута. Чуо је себе како говори: „Зашто се не спакујеш и не одеш да видиш поља мака у Пакистану као што си рекла да желиш“?

„Добро“, рече она.

Осећао је мирис бензина. Њене руке су се бациле на волан попут галебова које су пре два сата бројали из собе у хотелу „Негреско“.

Замолила га је да отвори прозор како би могла да чује звук инсеката који се међусобно дозивају у шуми. Спустио је прозор и замолио је, нежно, да не скреће поглед с пута.

„Добро“, рекла је опет, а поглед јој се вратио на пут. Потом му је рекла како су ноћи увек „благе“ на Француској ривијери. Дани су тешки и миришу на новац.

Нагнуо је главу кроз прозор и осетио хладан планински ваздух како му пече усне. Први људи су некада живели у овој шуми која је сада претворена у пут. Обоје су знали

да прошлост живи у овим стенама и дрвећу и знали су да су због пожуде ствари постале непријатне, да је пожуда изазвала љутњу, тајновитост и да је она све покварила.

Бити у тој мери присан са Кити Финч било је задовољство, бол, шок, експеримент али понајвише грешка. Поново ју је јако, јако, јако замолио да га безбедно одвезе натраг кући жени и кћерки.

„Добро“, рече она. „Живот једино има смисла зато што се надамо да ће бити боље и да ћемо се сви безбедно вратити кући.“

СУБОТА

Свет дивљине

Отворени базен туристичке виле више је личио на језерце него на релаксирајуће плаве базене из брошура за годишње одморе. Језерце у облику правоугаоника од камена су исклесали чланови познате италијанске породице каменорезаца из Антиба. Једно тело је плутало надомак дубљег краја базена, где је вода била хладнија јер је била у сенци борова.

„Јел то медвед?“ Џо Џејкобс је неодређено махао руком у правцу воде. Осећао је како га сунце пржи кроз кошуљу коју му је сашио његов кројач Индус из ролне сирове свиле. Леђа су му горела. Чак се и асфалт на путу топио током врелог јулског таласа.

Његова четрнаестогодишња кћерка Нина Џејкобс стајала је на ивици базена у свом новом бикинију са дезеном трешања, нестрпљиво бацајући поглед у правцу своје мајке. Изабел Џејкобс је откопчавала цибзар на фармеркама као да се спрема да скочи у базен. У исто време, видела је Мичела и Лору, двоје породичних пријатеља са којима су делили вилу овог лета, како спуштају шоље чаја и крећу према каменим степеницама које су водиле ка плиткој страни базена. Лора, витки женски горостас од 190 центиметара, жустрим покретом је скинула санда-

ле и загазила у воду до колена. Похабани жути душек на надувавање ударао је о ивице позеленеле од маховине, разгрћући пчеле у води које су биле у различитим фазама умирања.

„Изабел, шта мислиш, шта је то?“

Са места где се налазила, Нина је видела да је то жена која плива гола испод површине воде. Била је окренута на стомак, обе руке су јој биле раширене тако да је изгледала као морска звезда док је њена дуга коса, попут морске траве, плутала око њеног тела.

„Јозеф мисли да је она медвед“, одговори Изабел гласом непристрасног ратног извештача.

„Ако је то медвед, мораћу да га упуцам.“ Мичел је недавно купио два старинска персијска пиштоља на бувљој пијаци у Ници и стално је хтео да пуца.

Јуче су сви они причали о новинском чланку о медведу од 94 киле који је сишао са планине изнад Лос Анђелеса и бућнуо се у базену холивудског глумца. Према наводи-ма Службе за животиње у Лос Анђелесу, медвед је био у терању. Глумац је позвао надлежне органе. Медвед је упуцан пушком за омамљивање и потом пуштен у оближње планине. Џо Џејкобс се наглас питао какав је осећај бити омамљен а потом пуштен да се отетураш до куће. Да ли је медвед икада и стигао кући? Да ли му се можда завртелo у глави па је постао забораван и почео да халуцинира? Можда су му ноге постале клецаве и почеле да се тресу од барбитурата којим пуне стрелице, кога још називају и „хемијском“ хваталицом. Можда је средство за умирење помогло медведу да се избори са стресним догађајима у

животу те умирило његов узнемирен ум толико да је сада молио надлежне да му баце неки мали плен који у себи има убризган сируп са барбитуратом. Ове Џоове мисли се прекинуше када му је Мичел стао на прст на нози. Мичел је био мишљења да је изузетно тешко натерати овог песника кретена, међу његовим читаоцима познатијег као Џ.Х.Џ (Џо за све остале осим за његову жену), да јебено умукне.

Нина је посматрала како њена мајка урања у мрачну зелену воду, пливајући према тој жени. Спашавање живота из надутих тела која су плутала по води је вероватно било нешто што је њена мајка свакодневно радила. Наводно је гледаност увек расла када је она била на вестима. Њена мајка би напласно одлазила у Северну Ирску и Либан и Кувајт а онда би се враћала као да је скокнула до ћошка да купи литар млека. Изабел Џејкобс се спремала да руком ухвати чланак на нози особе која је плутала у базену. Нагло изненадно прскање воде натера Нину да побегне своме оцу који ју је ухватио за раме изгорело од сунца, због чега је она гласно вриснула. Када је из воде изронила глава, уста отворених вапећи за ваздухом, на један секунд је успаничено мислила да риче као медвед.

Жена са косом до струка која се цедила, изашла је из базена и отрчала до једне од пластичних лежаљки. Деловала је као да има двадесет и неку али је било тешко одредити њене године јер је махнито прескакала лежаљке тражећи своју хаљину. Њена хаљина је пала на плочице али јој нико није помагао јер су сви зурили у њено наго тело. Нини се завртело у глави од ужасне врелине. Горко-слатки мирис лаванде ширио се према њој гушећи је док се звук тешког

дисања ове жене мешао са зујањем пчела из цвећа које је венуло. Помислила је да је можда добила сунчаницу јер се осећала као да ће се онесвестити. Као кроз маглу видела је да су груди те жене изненађујуће пуне и округле за неког тако мршаваг. Њене издужене бутине су се припајале за њене кукове спојевима који су штрчали као код лутака чије је ноге савијала и увртала као мала. Једино што је на њој деловало стварно био је троугао злаћастих стидних дланица које су блистале на сунцу. Након што је то видела, Нина је савила руке преко прса, погрбила се и чинила све да сакрије своје сопствено тело.

„Овде Вам је хаљина.“ Џо Џејкобс је показао прстом на гомилу згужваног плавог памука на поду испод лежајке. Сви су већ непријатно дуго зурили у њу. Жена је зграбила лагану хаљину и нечујно је превукла преко главе.

„Хвала. Иначе, ја сам Кити Финч.“

Оно што је заправо рекла било је „Ја сам К-К-К“ муцајући читаву вечност док није коначно изговорила Кити Финч. Нико није могао да дочека да коначно заврши и каже ко је.

Нина је схватила да јој је мајка још увек у базену. Када се попела уз камене степенице, њен мокри купаћи костим је био прекривен сребрним боровим иглицама.

„Ја сам Изабел. Мој муж је од тебе мислио да је медвед.“

Џо Џејкобс је искривио усне покушавајући да се не насмеје.

„Наравно да нисам.“

Очи Кити Финч биле су сиве попут затамњених стакала Мичеловог изнајмљеног аута, Мерцедеса, паркираног на шљунку испред виле.

„Надам се да вам не смета што сам се окупала у базену. Управо сам стигла а тааако је топло. Дошло је до грешке у датуму изнајмљивања.“

„Какве грешке?“ Лора је бесно гледала у младу жену као да јој је управо уручила казну за паркирање.

„Па, ја сам мислила да ми термин креће од ове суботе и да сам ту наредне две недеље, али кућнепазител каже...“

„Ако се лењо, надувано ђубре попут Јургена може назвати кућнепазителем.“ Од самог спомена Јургеновог имена, Мичел је згађен почео да се зноји.

„Да. Јурген каже да сам ја побркала датуме и сада ћу да останем без депозита.“

Јурген је био немачки хипик који никада није био прецизан. Себе је описивао као „човека из природе“ и нос му је увек био загнурен у књигу *Сугарџа* Хермана Хесеа.

Мичел је махао прстом ка њој. „Има и горих ствари од тога да ти пропадне депозит. Таман смо хтели да те омамимо и одвеземо у планину.“

Кити Финч је одигла пету леве ноге и полагаано извадила трн. Њене сиве очи су тражиле Нину, која се још увек крила иза свога оца. Потом се осмехнула.

„Свиђа ми се твој бикини.“ Предњи зуби су јој били криви, међусобно су се преклапали а њена коса је сушећи се откривала локне бакарне боје. „Како се ти зовеш?“

„Нина.“

„Да ли ти ја Нина личим на медведа?“ Скупила је десну шаку као да је шапа и гребала у ваздуху ка плавом небу без облачка. Нокти на рукама су јој били налакирани тамнозеленом бојом.

Нина је одмахнула главом и прогутала пљувачку загрцнувши се па се закашљала. Сви су сели. Мичел је сео на ружну, плаву столицу јер је био најдебљи а она је била највећа, Лора на роза плетену столицу, Изабел и Џо на две беле пластичне лежаљке. Нина се угнездила на ивицу очеве столице и играла се са пет сребрних прстенова за ножне прсте које јој је јутрос дао Јурген. Сви су били у хладу осим Кити Финч која је незграпно чучала на ужареним каменим плочицама.

„Ти немаш где да седнеш. Наћи ћу ти столицу.“ Изабел је цедила крајеве своје црне мокре косе. Капљице воде су светлукале на њеним раменима а потом склизнуле низ њене руке попут змије.

Кити је одмахнула главом и поруменела. „Ма не морате, М-М-Молим Вас. Сачекаћу само Јургена да се врати са наживом хотела за мене и одлазим.“

„Наравно да мораш да седнеш.“

Лора је збуњена и осећајући нелагоду посматрала Изабел како према базену вуче тешку прашњаву дрвену столицу прекривену паучином. Ту су се препречиле неке ствари. Црвена кофа, разбијена саксија. Два платнена сунцобрана забодена у бетонске сталке. Нико јој није помогао јер нису баш у потпуности знали шта то она ради. Изабел, успевши некако да шналом у облику љиљана закачи мокру косу, заправо је постављала ту дрвену столицу између своје и лежаљке свога мужа.

Кити Финч је нервозно летимично погледала Изабел а потом Џоа, као да није могла да докучи да ли јој је понуђено да седне или је натерана на то. Обрисала је па-

учину доњим делом предугачке хаљине и онда коначно села. Лора је прекрстила руке у крилу као да се припрема да испита кандидата на разговору за посао.

„Јеси ли била пре овде?“

„Да. Долазим овде већ годинама.“

„Радиш ли?“ Мичел је плунуо коштицу од маслине у чинију.

„Па, рецимо. Ја сам ботаничарка.“

Џо је помиловао малу посекотину од бријања на бради и осмехнуо јој се. „У твојој професији има баш неких финих, необичних речи.“

Глас му је био изненађујуће нежан, као да је интуитивно осетио да је Кити Финч вређао начин на који су је Лора и Мичел пропитивали.

„Да. Џо воли не-о-би-чне речи зато што је песник.“ Мичел је реч „необичне“ рекао као да имитира опијеног аристократу.

Џо се завалио у столицу и затворио очи. „Не обраћај пажњу на њега, Кити.“ Звучао је као да је рањен на неки необјашњив начин. „Мичелу је све не-о-би-чно. За дивно чудо, због тога се осећа супериорнијим.“

Мичел је стрпао пет маслина у уста једну за другом и онда је плувао коштице у Џоовом правцу као да су мали меци из неке од његових мањих пушака.

„А у међувремену“ – Џо се нагнуо напред – „можда би нам могла рећи нешто о котиледонима?“

„Добро.“ Кити је десним оком намигнула Нини када је рекла „добро“. „Котиледони су прво лишће на садници.“ Одједном више није муцала.

„Тачно. Е сад, што се тиче моје омиљене речи... како би описала лист?“

„Кити“, рече Лора строго, „има много хотела па би било најбоље да одеш и да нађеш неки.“

Када се Јурген коначно појавио на капији, са сребрним дредовима везаним у коњски реп, рекао им је да су сви хотели у селу пуни све до четвртка.

„Онда мораш остати до четвртка.“ Изабел је ово рекла неуверљиво, као да није у потпуности веровала у то. „Мислим да има соба вишка у задњем делу куће.“

Кити се намрштила и завалила у својој новој столици.

„Па добро. Хвала. Да ли се сви остали слажете са тим? Молим вас реците ми ако имате нешто против.“

Нини се чинило као да је она желела да они имају нешто против. Кити Финч је црвенела, истовремено стежући прсте на ногама. Нина је осетила како јој њено сопствено срце удара као лудо. Постало је хистерично, као да хоће да искочи из груди. Бацила је поглед на Лору и видела да је она заправо мрсила прсте на рукама. Лора је била на ивици да каже да би њој то сметало. Она и Мичел су затворили своју радњу у Јустону преко лета, знајући да ће прозори које су разбијали лопови и наркомани најмање три пута те године бити поново разбијени по завршетку њиховог одмора. Дошли су у Приморске Алпе да би побегли од залудне поправке сломљеног стакла. Мучила се да нађе праве речи. Ова млада жена је била прозор кроз који само што се неко није провукао. Прозор за који је сматрала да је свакако већ мало разбијен. Није била си-

гурна у то али јој се чинило да је Џо Џејкобс већ једну ногу провукао кроз ту пукотину а да му је његова жена у томе помогла. Прочистила је грло и таман када је хтела да каже шта јој је било на памети, то је било толико неизрециво да је кућепазитељ хипик успео да проговори пре ње.

„Дакле Мацо,¹ да ти понесем торбе у твоју собу?“

Сви су погледали у правцу у ком је Јурген показивао својим никотином запрљаним прстом. Две плаве платнене торбе су биле положене десно од великих стаклених врата виле.

„Хвала ти Јургене.“ Рекла му је то тако као да је он њен лични слуга.

Сагнуо се и подигао торбе.

„Где су ти травке?“ Подигао је свежањ цветница које су биле нагуране у другу плаву торбу.

„О, те сам нашла у црквеној порти поред Клодовог кафића.“

Јурген је изгледао задивљено.

„Мораћеш их назвати Маце. То је историјска чињеница. Трагачи за биљкама често по себи називају биљке које пронађу.“

„Да.“ Заобишла га је погледом загледавши се у тамне очи Џоа Џејкобса као да је хтела да каже, „Маца је посебан надимак којим ме Јурген зове.“

Изабел је дошла до ивице базена и скочила. Док је пливала тик испод површине воде, испружених руку испред

---

¹ енгл. Kitty, Ket – „мачкица, маца“; надимак неког ко се зове Кетрин (прим. прев.)

главе, видела је свој ручни сат на дну базена. Окренула се и покупила га са зелених плочица. Када је изронила, видела је стару Енглескињу која је живела у кући поред како јој маше са балкона. Узвратила јој је и тада је схватила да Мадлен Шеридан заправо маше Мичелу који ју је дозивао.